

Goban: Je hebt dan twee termen. Het symbool van Satomi staat feitelijk uit de Chinese calligrafie en betekent "loopje". In het Japanse Zen-filosofie-systeem heeft het echter een omvattendere betekenis gekregen. De Japaners hebben de Chinese schrijftekens overgenomen, maar op vele plaatsen zijn er betekenisveranderingen ontstaan. Je zou zeggen kunnen gewogen van een toestand van algehele wijziging, een toestand waarin je alles bijzijt. Het onge voor ons is echter dat Satomi vrij vaak in westerse teksten te vinden is. Het tweede lid van de titel behoort minder uitloer, net we weten allemaal goed wat er nou bedoeld wordt. De titel werd gevonden door Benoit Boeckers die de bepleidende teksten heeft geschreven. Bovendien die stroom uitdrukken worden bepaald door twee die bijvoorbeeld over spiritualiteit handelt, wordt die naar Satomi-geïnter is.

K: Het is wel frappant dat de fictiepassagen een sterkere indruk nalieten dan de documentaire beelden.

Goban: De fictiepassages corresponderen met het doelzoek dat ik heb gezonden. Ik was aanvankelijk zeer een

fictiefilm maken, maar dat is dan geleidelijk veranderd. Dit boekje door het leven gingen ik wilde met Akiko leven, proberen om daar werk te vinden. Ik had geen vast idee omtrent de film, behalve dan dat ik ergens een film zou maken over mijn reis, over Akiko, over mijn eigen ervaringen. Dit soort filmschijf denk ik. Maar zonder scenario, iets heel spontaan. Later was ik dan, onder druk van de producenten, meer documentaire materiaal aan schrijven, met de bedoeling er een aantal documentaire kortfilms uit te destilleren. Dat zou veel concreter zijn en ik dacht toen ook dat het me beter zou helpen om te "overleven" in Tokio als cameraman. Maar het bekijken van de film "Bare Soleil" van Chris Marker heeft me dan ergens weer de moed gegeven om terug te keren tot mijn oorspronkelijk idee: een langspeelfilm met fictieelementen. Dit was evenwel geen marktzoekende bedoeling, want zowel financieel als technisch lagen de zaken niet verrydend. Ik had geen camera-recht gelidities. Ik heb Akiko een beetje leren werken met het geluid en ik heb eigenlijk dit het sidemastak zo professioneel is.

K: In de geneeskrikt heeft Boeckers iedereen een credit voor de tekst, maar ik weet niet dat zijn rol heel wat vinder ruit dus dat.

Goban: Benoit heeft in eerste instantie een scenario geschreven op beelden die hij evenwel had. Het evenwel vooral de tekst die de vora van de film heeft bepaald. Ik heb vooral aan het beeld gewerkt en het voor de montage, een soort verspreiding opzette, bepaald welke dingen er zeker in moeten.

K: Is er meer fictiemateriaal geschreven dan er in de film verwerkt zit?

Goban: Nee, niet echt. Bijzellig ontzakt er fictiemateriaal. Het is een minigame van het geschied. Het zou zeker meer fictie geweest zijn. Ik dacht dat ik in Tokio wel snel in één of ander marginaal filmcircuit terecht kon komen, maar dat bleek een vermissen te zijn. Al die mensen werden daar als niere...

K: Het is in die knikken geworden, enerzijds om als regisseur een film rond te krijgen en anderzijds om overvloed te krijgen in een cultuur die niet bepaald nacht omringt met mensen...

Goban: Als toont heb je geen problemen. Maar als je je went te integreren in de Japanse maatschappij is het vrij moeilijk. De mensen zijn er niet echt sociaal, maar het is toch een vora ervan. Je geraakt gewoon niet krijgen. In Brugge heb je dat ook zo'n beetje. Voor je echt als een Bruggeling aanvaard wordt moet je al verschillende generaties hier wonen. In Japan is een eiland, ze leren daar de ook echt afgezonderd van de rest van de wereld.

Maar goed, na Om in Brugge een zorg wezen. Na Satomi Stress blijven we tijdens het weekend van Sweet Sixteen in een toer van de Japan met mensen van Takahayashi. Uit liefde voor haar minnaar wil een vrouw haar moed lichamen met tatoeages laten overdragen. De methode die de oude tatoeagekunstenaar hierbij gebruikt is evenwel sterk verschillend. Tatoeëren is bij ons heel veel meer een manier om te zijn op gezicht de liefde te kunnen bedrijven. Takahayashi film zoals de stijl is een soort een miniatuur toelichting...

's Anderendaag gaat al om 17.30 uur het licht uit voor Cutler's Way van Tom Fawcett. Alex Cutler heeft aan de oetring van een bijzonder leersel overvrouwen en dat maakt hem voor vrouw en veld nu niet meteen een makkelijk medemens. In zijn dertien naar vrak knoopt hij een ongelukkig succesrijke aan met het establishment. Zijn verpleging met The Drive slecht zich op, want ook hier scheidt de Nacht.

Na deze post-Quintanilla-film is het dan de beurt aan 'Gloria de Bunt, de laatste film van de Fawcett. Het dekur van Quintilla is dat van een Berlijnse studio waarin de haven van Brest, een roepend en een bijzonder beroep, actieve, valse olievandekken op de pakken van de matrozen, een sprakelen als lucht, een zonken aan, een niet bekende loze, schrijver. Alleen de hoofdpersonages kunnen tot leven komen en debeturen de literaire tekst zoals Genet het zelf beschreef in zijn Quereil; noch dadelijk sluitend...

DE AVONTUREN VAN EEN BRUGGELING IN TOKIO

Op zaterdagavond 29 september komt de troupe classic Jean-Noël Goban zelf zijn Satomi Stress voorstellen. Goban werd in '54 in Enklo geboren, maar op zijn negende verhuisde moeder (verloopte-dichteres) en vader (apendicite hoger) naar Brugge, naar Jean-Noël uit zijn nevenlandse bijje, om dan in Mechelen fotografie te studeren. Goban loopt school aan het Atheneum van Brugge en Birr-Nicholas, maar al vrij vroeg gebeten van de filmmicrobe. Op zijn dertiende krijgt hij een 8 mm-camera en wordt hij lid van de troupe Amateurel. Zijn specialiteit: het nabootsen van kuniste stoesse films met rakkers uit de boort. Na zijn schooleren wordt hij als operator in wat nu de Rembrandt heet. Als hij overtuigd is laat hij de school voor wat is lof niet en hij gaat werken bij industriële fotograaf De Gheleker. Later studeert hij nog plastische kunsten te Gent en finantse te Brussel. Omtrentveel over de paar theoretische aspecten van het filmonderwijs beoield hij het vak lange de praktijk om te leren en verlaet hij definitief de schoolbanken.

Op zekere dag ontrent hij op de Grote Markt van Brussel de Japanse AKIKO, die enkele uren in Brussel is om haar vba te laten heroveren. Een paar maanden later besluit Goban in een bevoging Akiko op te zoeken in Parijs. Binnen de vijf minuten na zijn aankomst vindt hij haar terug. Akiko is echter van plan terug te keren naar Japan en Goban volgt haar, beladen met een Akiko-roman en handend foto's. Het resultaat: Satomi Stress, een aangepast en aangepast document over het alledaags leven in Tokio, over een vob, een cultuur, een liefde... Onze medewerker Reginald Van Severen ging Goban opzoeken, en publiceerde naar de diapers van zijn werk. Het satomi Stress eigenlijk betekent, bijvoorbeeld.

